

El Concili Provincial Tarraconense

El dia 18 del passat mes de setembre va ser convocat oficialment el Concili Provincial Tarraconense. El dia 21 de gener de 1995, festa del bisbe Sant Fructuós i dels seus diaques Sant Auguri i Sant Eulogi, màrtirs, començarà de celebrar-se. Tot i així, els cristians d'aquest país ja fa temps que vivim en estat de Concili. Primer, perquè el desitgem de debò, necessari com el creiem, amb una esperança renovada, semblant a la que el Concili Vaticà II va despertar entre nosaltres. Segonament, perquè hem pregat, preguem i pregarem perquè aquesta esperança no es vegi defraudada. I en tercer lloc, perquè vam ser consultats sobre el particular i Déu n'hi do de les hores que hem dedicat a l'estudi dels temes a debatre.

Aquests documents de treball o blocs temàtics conciliaris eren quatre, a saber: «Anunciar l'Evangeli a la nostra societat», «La Paraula de Déu i els Sagraments en les nostres Esglésies», «La sol·licitud pels més pobres i marginats», «La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies». Aquests quatre capítols, però, podrien resumir-se en dos: fidelitat a l'Evangeli i obertura al món. És a dir, transcendència i compromís. Una mirada cap endins i una mirada cap enfora. Tensió entre paraula i obra. L'Església, com Jesús de Natzaret, s'ha d'encarnar a totes, fins a deixar-hi la pell, si cal, servidora com és dels homes a glòria de Déu. Per força ha de viure esquinçada entre cel i terra, crucificada entre els dos pols.

En aquest sentit, no desitjaríem sinó que les profundes arrels cristianes del nostre país donessin, posats al dia, aquells fruits que caldria esperar-ne. Que no es podriessin sota terra, sinó que, reviscolant-se amb nova saba, rebrotessin esponeroses. No ho faran si no entronquen ben bé amb l'esperit de Jesús, esporgant i creant tot allò que calgui. No ho faran si no respiren els aires nous saludables del nostre temps. Sempre al servei dels homes, no en abstracte sinó en concret, i especialment dels més pobres i desvalguts. Sempre, també, i en conseqüència, al servei dels pobles. Per justícia i solidaritat, la nostra Església ha de fer costat a Catalunya sempre, i en aquest tombant de segle i de mil·lenni potser com mai: encara que només fos per fidelitat a la seva pròpia història autòctona. Els noms del Bisbe Torras i Bages i del Cardenal Vidal i Barraquer, per esmentar-ne tan sols dos d'emblemàtics entre molts d'altres antics i moderns, eclesiàstics o no, no solament ens honoren, ans ens comprometen a seguir-los, a imitar-los. Sense por. Amb llibertat d'esperit.

Tant de bo que, de la llarga i esperançada gestació d'aquest Concili català, la nostra Església, fecundada per l'Esperit, reneixi amb la força tenaç d'una nova primavera. Perquè no sols ho necessita ella, també ho necessita el nostre país, Catalunya.

Mn. Josep Pausas i Mas, Pvre.